

Той „помощ“ викна слабо . . . видѣ се самъ оставенъ,
И леденъ мразъ охвана кипналото сърдце!...

Тогава чувамъ вопли! . . . наस्ताва страхотия,
И орди азиатски нахлуватъ съ бѣсенъ стрѣвъ!
Грабежъ! и моръ! и писъкъ и цѣла България
Обгърната въвъ пламенъ, удавена въвъ кръвъ!

И гледамъ страхъ и ужасъ: жени, дѣца, исклани,
Юнацитѣ въвъ гроба, дѣвойкитѣ въвъ плѣнъ,
И тамо въ небесата, катъ символъ на страданье,
Бѣсилото, дѣ Левски виси въвъ кръвъ облѣнъ!

VI.

Безъ бунтъ нѣма свобода.

Уви! Но тазъ кръвъ буйна пролѣна за народа, —
Тя трѣбваше да рукне изъ нашитѣ гърди,
Защото ние ищемъ не робство, а свобода,
Защото ищемъ края на нашитѣ бѣди!

Да; трѣбваше да рукне — на нази да олекне
Отъ толкозъ мѣстъ и жалби, отрова, ядъ и срамъ;
Тѣй какъ въздуха рука отъ пари катъ натегне, —
И пакъ ще да се лѣй тя докжтъ ее свѣтне намъ!

Защото трѣбва вече да счупимъ тѣзъ окови,
И чашата послѣдня съ търпенье да испиймъ,
За красната свобода да бждеме готови, —
Срама си ние трѣбва съ кръвта си да омиймъ!

Защото тя пониква изъ кървави долини,
Че слънцето на истокъ истича изъ огънь;
Елада бѣ пустиня, Сърбия — развалини,
Когато се испълни най-златниятъ имъ сѣнь.

И ний ще се избавимъ отъ тозъ тиранъ ужасний,
Защото сме убити отъ страшната сждба!
Защото ний сме млади и буйни и нещастни,
И гладни за свобода и силни за борба!

Да! Ний ще се избавимъ отъ тѣзъ вериги гадни!
Защото въ насъ идея небесна зе да грѣй;
Защото въвъ души ни духътъ се крие ядний
На тие, що умрѣхж България да живѣй!

9. Декемврий 1876.